

ARNE DAHL
ΜΟΥΣΙΚΕΣ
ΚΑΡΕΚΛΕΣ

Όλες οι υποσημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

ΟΜΑΔΑ ORCOP, ΓΙΟΥΡΟΠΟΛ

Κεντρικά: Χάγη, Ολλανδία

ΠΟΛ ΓΕΛΜ: Έμπειρος αστυνομικός ερευνητής από τη Σουηδία, Διευθυντής Επιχειρήσεων της ομάδας Orcop.

ΓΙΟΥΤΑ ΜΠΑΓΙΕΡ: Αστυνομική ερευνήτρια από το Βερολίνο με μια αδήριτη ανάγκη για έλεγχο, μεγαλωμένη στην πρώτη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία (ΓΛΔ).

ΜΑΡΕΚ ΚΟΒΑΛΕΒΣΚΙ: Αστυνομικός διοικητικών καθηκόντων στη Βαρσοβία, με αντικείμενο το Οικονομικό Έγκλημα στην Ανατολική Ευρώπη.

ΜΙΡΙΑΜ ΧΕΡΣΕΪ: Βρετανίδα αστυνομικός, η οποία έχει δουλέψει παλιότερα ως πράκτορας της ΜΙ5, ιδιαίτερα ως μυστική.

ΛΑΪΜΑ ΜΠΑΛΟΝΤΙΣ: Από τη νέα γενιά της λιθουανικής αστυνομίας, με προϋπηρεσία ως μυστική πράκτορας σε μαφιόζικες οργανώσεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ: Ο ήρεμος υποδιευθυντής της ομάδας, πολέμιος της διαφθοράς στην Αθήνα.

ΚΟΡΙΝ ΜΠΟΥΑΝΤΙ: Αστυνομίνα της Δίωξης Ναρκωτικών σε μία από τις σκληρότερες πόλεις της Ευρώπης, τη Μασσαλία. Μουσουλμάνα.

ΦΕΛΙΠΕ ΝΑΒΑΡΟ: Κομφός στατιστικολόγος εγκλημάτων και αστυνομικός της Δίωξης Οικονομικού Εγκλήματος από τη Μαδρίτη.

ΑΡΤΟ ΣΕΝΤΕΡΣΤΕΝΤ: Ο ασπρουλιάρης φινλανδοσουηδός αστυνομικός ερευνητής με ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον παρελθόν.

Τοπικά: Στοκχόλμη, Σουηδία

ΣΕΡΣΤΙΝ ΧΟΛΜ: Πρώην αστυνομική διευθύντρια και διευθύντρια της τοπικής ομάδας Orcoρ στη Στοκχόλμη.

ΧΟΡΧΕ ΤΣΑΒΕΣ: Έμπειρος ερευνητής με σημαντικές δεξιότητες στους υπολογιστές και με υψηλά επίπεδα ενεργητικότητας.

ΣΑΡΑ ΣΒΕΝΧΑΓΚΕΝ: Ειδική ανακρίτρια με προϋπηρεσία στη Δίωξη Παιδικής Πορνογραφίας και Εκμετάλλευσης.

1
—

Μπουνάτσα

Το νησί I

Λιβόρονο, 8 Μαΐου

Η ημιδιαφάνεια του πέπλου. Όλα εκείνα που μόλις και μετά βίας μπορείς να διακρίνεις πίσω από αυτό. Έπειτα, αργά, πολύ αργά, η κίνηση. Και ο τρόπος με τον οποίο σηκώνεται διστακτικά. Ύψώνεται αψιδωτά. Διαχωρίζεται. Αρχίζει να εκθέτει τη γύμνια.

Να βλέπει αυτό που έβλεπε. Να αισθάνεται αυτό που αισθανόταν. Όλη την ώρα. Πραγματικά όλη την ώρα.

Αυτά πρέπει να φάνηκαν όταν ο καπετάνιος παραβίασε συγκεκριμένες εντολές και τον άφησε να ανέβει στο κατάστρωμα. Ακριβώς όπως φαίνονταν και πίσω από τον παράδοξο χορό της τούλινης κουρτίνας. Δεν θα έπρεπε να κινείται. Διότι αυτό που αποκαλύπτεται στην άλλη πλευρά του πέπλου, που ανεμίζει ήρεμα, είναι μια απόλυτα ήρεμη υδάτινη επιφάνεια. Νηνεμία.

Μπουνάτσα.

Έτσι έμοιαζε ο κόσμος στα μάτια του Ντέντα όταν τον έβγαλαν στο ανοιξιάτικο ψύχος, πάνω στο κατάστρωμα της παλιάς φορτηγίδας. Σαν ένα θαύμα ηρεμίας, ακόμα και γαλήνης. Σαν να υπήρχε, για μια ακόμα φορά, ελπίδα για την ανθρωπότητα.

Αλλά βέβαια αυτός δεν σκεφτόταν έτσι. Όχι συνειδητά τουλάχιστον. Ίσως η σκέψη αυτή να υπήρχε μέσα του, αλλά όχι με αυτά τα λόγια. Εκτός αυτού ήταν και πολύ μικρός. Ήταν δέκα

χρόνων, και ο ποταμός απλωνόταν απόλυτα ήρεμος μπροστά του. Ήταν σαν ένα λεπτό, απίστευτα λεπτό στρώμα πάγου να κάλυπτε ακόμη την επιφάνεια του νερού, και η παλιά φορτηγίδα το έκοβε σαν αθέρας ξυραφιού. Αθόρυβα.

Και στις δύο πλευρές του ποταμού απλωνόταν άγονο κι ερημικό το τοπίο, το τοπίο που είχε εμφανιστεί σε τόσο πολλά παράθυρα τις τελευταίες μέρες. Μόνο παράθυρα. Πρώτα τα παράθυρα από το τρένο, έπειτα τα παράθυρα από τις καζάρμες, και κατόπιν τα φινιστρίνια από το πλοίο. Αν μπορούσες να αποκαλέσεις αυτό εδώ το πράμα πλοίο.

Ο καπετάνιος έριξε στον Ντέντα άλλη μια θλιμμένη ματιά. Μόλις μια βδομάδα πριν είχε μεταφέρει ξυλεία με την παλιά του φορτηγίδα. Τώρα ήταν διαφορετικό το φορτίο. Όπως και η ζωή του.

Είναι τέσσερις φορτηγίδες, τέσσερες μαούνες μεταφοράς ξυλείας, που επί δεκαετίες μεταφέρουν απρόθυμα ξυλεία στα πιο άγονα μέρη. Η μαούνα του Ντέντα είναι πρώτη στην αράδα. Είναι αυτή που σκίζει την ακίνητη, μαύρη επιφάνεια του νερού με την απρόσμενα κοφτερή πλώρη της.

Έχει περάσει πολύς καιρός τώρα, όλα φαίνονται τόσο μακρινά κι όμως τόσο κοντινά. Ήταν στο δεύτερο δεκαπενθήμερο του Μάη εκείνης της χρονιάς. Δεν θα έπρεπε να κάνει τόσο κρύο. Στη μεγάλη πόλη, εκεί που μεγάλωσε ο Ντέντα, η άνοιξη έχει έρθει, και έχει σχεδόν καλοκαιριάτικο καιρό. Είχε πρρασινίσει η φύση όταν τον συνέλαβαν στην πόλη που ήταν όλος του ο κόσμος. Ακόμη δεν έχει καταλάβει γιατί. Επειδή ήταν ορφανός; Επειδή η γιαγιά δεν τον έστελνε καθημερινά στο σχολείο; Επειδή είχε ξεχάσει το καινούργιο του διαβατήριο; Δεν ξέρει, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Εκτός από το ότι ο καπετάνιος είναι καλός, ευγενικός. Χαϊδεύει τον Ντέντα στο κεφάλι, αλλά το πρόσωπό του παραμένει θλιμμένο.

Είναι μια παράξενα τελματωμένη μέρα. Η φύση μοιάζει να έχει φρενάρι, να έχει παγώσει καταμεσής στη συνήθη αικινησία της. Σαν να έχει καταλάβει τι πρόκειται να συμβεί. Σαν να αντιδρά ενστικτωδώς στο απαίσιμα αφύσικο.

Ταξιδεύουν τώρα πάνω από δύο βδομάδες. Τον περισσότερο καιρό με τρένο. Είναι πολλοί, αυτό μόνο ξέρει, χιλιάδες, και δεν τους δίνουν αρκετό ψωμί καθημερινά, δεν τους δίνουν αρκετό νερό. Η συλλογική πείνα είναι όλο και πιο παραλυτική, όλο και πιο απειλητική. Αλλά σύντομα θα φτάσουν. Το είπε ο καπετάνιος.

Ο Ντέντα εμπιστεύεται τον καπετάνιο.

Δεν έχουν πολλή ώρα που σταμάτησαν για λίγο. Έδεσαν σε μια αποβάθρα, υπήρχαν κάποια ίχνη πόλης εκεί. Ο Ντέντα ήταν κάτω τότε, ήταν ακόμη κάτω από το κατάστρωμα. Στη βρομιά, στον θρήνο, στις κραυγές. Οι καβγάδες που ξέσπασαν απότομα για μια θέση στα ελάχιστα φινιστρίνια. Η παρέα των σκληρών με τον φαλακρό που ο Ντέντα αναγνώριζε από τις γειτονιές της πόλης. Τον φαλακρό από τον οποίο έμενε μακριά. Τότε και τώρα.

Η φωνή του φαλακρού με τη ζημιά από το κάπνισμα:

«Φεύγουν πάλι, γαμώ τον διάολό μου!».

Τότε βλέπεις την αντίδραση ανάμεσα σε πάνω από χίλιους αιχμαλώτους, οι οποίοι αντιδρούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Το βογκητό θα μπορούσε να είχε συνοδευτεί και από μια φουρτούνα απογοήτευσης, αλλά δεν υπήρχε χώρος γι' αυτό. Και τότε το πλήθος στριμώχτηκε, πιέστηκε. Πάνω στα τοιχώματα και στο πάτωμα του αμπαριού. Ο Ντέντα άκουσε ανθρώπους να πεθαίνουν. Άκουσε τον ήχο του θανάτου. Πριν καταλάβει καλά καλά τι έγινε, πέρασε και στο δικό του κορμί ο θάνατος, βαθιά μέσα στο μυαλό του. Πιέστηκε πάνω στα πλαϊνά του αμπαριού και ένιωσε πως όλη εκείνη η επίμονη αντίσταση, η οποία τον είχε

κρατήσει παρά ταύτα ζωντανό στην κόλαση της σύγχυσης, πάνω από δύο βδομάδες, άρχισε να χάνεται από μέσα του.

Ξαφνικά έγινε ωραίο πράγμα ο θάνατος.

Όσα συνέβησαν μετά εκτυλίχθηκαν μέσα σ' εκείνη τη μικρή χαραμάδα φωτός που είχε απομείνει από τις αισθήσεις του. Η καταπακτή αποπάνω του άνοιξε. Ένα μεγάλο, τραχύ χέρι φάνηκε. Ξαφνικά βρέθηκε πάνω στο κατάστρωμα, να τρέμει ανεξέλεγκτα αλλά και να δυναμώνει στιγμή τη στιγμή από τον καθαρό, κρύο αέρα.

«Διάτες» μούγκρισε ο καπετάνιος. «Κανέννας μαλάκας δεν θα με διατάξει».

Ο Ντέντα κατάφερε για πρώτη φορά να διασταυρώσει το βλέμμα του με αυτό του καπετάνιου. Και είδε πόσο θλιμμένο ήταν.

«Δεν έχουμε πολύ ακόμα» συνέχισε ο καπετάνιος «αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θα είναι πολύ καλύτερα εκεί που θα πάτε».

Και το «εκεί» δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ελάχιστη διαταραχή, ένα μικροσκοπικό γκριζό σημείο στην τελείως μαύρη επιφάνεια του ποταμού, το πιο απόμακρο στην άκρη του οπτικού πεδίου. Αρχικά δεν φαίνεται να μεγαλώνει. Φαίνεται κι αυτό το ίδιο στέρφο, δίχως την παραμικρή προοπτική ανάπτυξης, σαν την υπόλοιπη φύση. Μια απλή διαταραχή, ένα σκουπιδάκι στο τεράστιο παρατηρητικό μάτι της φύσης. Τίποτα περισσότερο.

Έπειτα η ψευδαίσθηση χάνεται. Η κίνηση επανέρχεται. Το γκριζό σημείο μεγαλώνει όλο και περισσότερο. Στο τέλος είναι ένα νησί.

Φτάσανε.

Οι φορηγίδες αδειάζουν με τη σειρά που έρχονται. Μια απαίσια μυρωδιά βάλτου σε όλο το νησί. Σαπίλα.

Ο Ντέντα είναι τόσο μικρός. Στην πραγματικότητα δεν γνω-

ρίζει τίποτα για βάλτους, για σαπίλα. Είναι ο οργανισμός του που αντιδρά, ενστικτωδώς. Τα γονιδιά του. Το σάπιο μπαίνει και αναζητά το μέσα του.

Και εκτός απ' όλα αυτά, το κρύο. Δεν μπορεί να κατανοήσει πώς γίνεται να χιονίζει στα μέσα του Μάη. Τα παλιά άρβυλα του Ντέντα βουλιάζουν στην υγρασία, μια υγρασία που πάει να στερεοποιηθεί. Κι εκείνος στέκεται, περιμένει, προσπαθεί να γίνει αόρατος. Ωστόσο κουνάει τα πόδια του, επιτόπου, για να μην παγώσουν και γίνουν ένα με το έδαφος. Συνεχίζει να τα κουνάει, επιτόπου. Σε έναν τόπο ξεχασμένο από τον Θεό.

Το χάος, η καταμέτρηση των αιχμαλώτων. Αιχμάλωτοι από τέσσερις μεγάλες φορτηγίδες, ένα βουητό πλήθους, ένα πλήθος βουητών. Οι μισοί δεν μπορούν να περπατήσουν, παραπατούν ανήμποροι για ελιγμούς στο νοσηρά υγρό έδαφος. Βγάζουν τους νεκρούς, η πτωματίλα ανακατεύεται με τη δυσωδία του βάλτου, με τη σαπίλα. Γίνεται σαπίλα. Είναι ήδη σαπίλα.

Οι φύλακες, που ξεχωρίζουν από τους αιχμαλώτους από τα τουφέκια που κρατούν στα τρεμάμενα χέρια τους, κουβαλούν στη στεριά σακιά από ίνες γιούτας. Οι αιχμάλωτοι ορμάνε. Τα σακιά τρυπούν. Κάτι λευκό χύνεται από μέσα τους. Το αλεύρι χύνεται και αιωρείται σαν μάταια σήματα καπνού για βοήθεια, μέχρι που η πανταχού παρούσα υγρασία το κάνει να πέφτει με μορφή μικρών, άσπρων και κολλωδών σβόλων στο έδαφος, το καθιστά προάγγελο της χιονοθύελλας που ο Ντέντα νιώθει να σιμώνει. Οι φύλακες πυροβολούν ενάντια στους επιτιθέμενους δεσμώτες. Το αλεύρι ανακατεύεται με αίμα. Ένας ασπροκόκκινος σβόλος πέφτει κάτω στην υγρασία, μπροστά στον Ντέντα. Μια τηγανίτα από αίμα, σκέφτεται εκείνος. Και θέλει να το φάει. Η πείνα διαγουμίζει το μέσα του. Αλλά εκείνος την αφήνει να κάνει τη δουλειά της.

Ο ένστολος που επιβιβάστηκε όταν σταμάτησαν στην απο-

βάθρα φωνάζει στους αχθοφόρους να γυρίσουν πίσω. Παρόλο που πασχίζει να επιδείξει το κύρος του και την αυστηρότητά του, ο τρόμος έχει φωλιάσει στο βλέμμα του. Ο Ντέντα αναγνωρίζει τον τρόπο. Ξέρει πώς φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων. Έχει μάθει επίσης –με τον σκληρό τρόπο– τι μπορεί να κάνει ο τρόμος στους ανθρώπους.

Κι έτσι ο ένστολος γυρίζει και φωνάζει στον καπετάνιο. Τον καπετάνιο του Ντέντα. Είναι η τελευταία φορά που τον βλέπει. Οι φορτηγίδες φεύγουν. Στρίβουν και χάνονται πίσω από μια άκρη του νησιού. Ο Ντέντα νομίζει ότι βλέπει την έκφραση του καπετάνιου μπροστά του όταν αναγκάζεται να χύσει το αλεύρι απευθείας στο έδαφος. Το χυμένο αλεύρι υψώνεται σαν κορφοβούνι. Ένα χιονισμένο κορφοβούνι. Αυτό είναι όλο κι όλο, ένα τεράστιο βουνό από αλεύρι. Ο Ντέντα δεν βλέπει να ξεφορτώνουν άλλα τρόφιμα, ούτε ψωμί ούτε νερό ούτε αποξηραμένο ψάρι, όπως τους είχαν υποσχεθεί. Και πουθενά σκεύη να μαγειρέψουν, να ζυμώσουν, να φάνε, να πιουν. Μόνο αυτό το βουνό από αλεύρι. Ούτε φαίνεται όμως να υπάρχουν φούρνοι για να ψήσουν έστω λίγο ψωμί.

Τι κάνει κάποιος μόνο με αλεύρι; Τρώει;

Και ενώ οι φορτηγίδες χάνονται σιγά σιγά στα κατάντη του ποταμού, βάζουν μερικούς γύρω από τον σωρό με το αλεύρι για φύλακες. Λίγο πριν απ' το σουρούπο έρχεται το χιόνι. Και όχι με τη μορφή μιας ήπιας χιονόπτωσης, αλλά πραγματικής χιονοθύελλας. Και μέσα σε μια νύχτα εκείνος ο αλευρόλοφος γίνεται πραγματικά ένα χιονισμένο κορφοβούνι.

Οι δεσμώτες προσπαθούν να ανάψουν φωτιές για να ζεσταθούν, αλλά το υγρό ξύλο της λεύκας δεν λείει να αρπάξει. Μόλις ελάχιστες φωτιές ανάβουν, και ο Ντέντα αποφεύγει το στριμωξίδι γύρω από τις προσωρινές φωτιές. Δεν θέλει να τον στριμώξουν και να τον τσαλαπατήσουν ξανά. Έτσι τυλίγει σφιχτά τα

ρούχα γύρω από το κορμί του και ευχαριστεί νοερά τη γιαγιά και τον Θεό –ναι, λίγο και τον Θεό, τον Θεό στον οποίο δεν πιστεύει– επειδή η γιαγιά πάντα τον πίεζε να ντύνεται πολύ ζεστά. «Ποτέ δεν ξέρεις» του έλεγε «τι βρίσκει κανείς μπροστά του στη ζωή».

Η γιαγιά. Αναρωτιέται τι σκέφτεται τώρα, τι κάνει. Τι νομίζει ότι συνέβη.

Αν της έχουν μείνει άλλα δάκρυα.

Η νύχτα γίνεται δύσκολη, πραγματικά δύσκολη. Ο Ντέντα κάθεται καταμεσής σε μία από τις πιο ήσυχες ομάδες, μία που έχει αράξει παράμερα, πάνω στην παρυφή του δάσους. Κάθονται κοντά, πολύ κοντά, ο ένας στον άλλον, κι εκείνος απορροφά τη ζεστασιά των άλλων μέσα στη χιονοθύελλα. Πιθανώς να προσφέρει κι αυτός λίγη ζεστασιά στην ομάδα, αν και δεν τον ενδιαφέρει. Το μόνο για το οποίο νοιάζεται είναι να νιώσει λίγη ζεστασιά.

Το κοντινότερο άτομο είναι μια ξανθιά γυναίκα με ένα παράξενο, ανοιχτοπράσινο, μακρύ φόρεμα, λες και την άρπαξαν στο διάλειμμα στην όπερα. Είναι στην ηλικία που θα ήταν η μάνα του αν είχε την τόλμη να μείνει λίγο ακόμα ζωντανή. Φάινα τη λένε και μιλάνε λίγο ψιθυριστά προτού εκείνος αποκοιμηθεί στον ώμο της. Δεν νιώθει ότι κοιμάται – άλλωστε σύντομα θα χαράξει.

Η αγαλιά της Φάινα είναι πολύ κρύα όταν εκείνος ξυπνάει. Το ανοιχτοπράσινο φόρεμά της είναι σχεδόν όλο καλυμμένο με χιόνι. Εκείνος φωνάζει, έχει μπουχτίσει από τον θάνατο. Αλλά η Φάινα κινείται, βογκάει. Και τότε το βλέπει.

Τα σχεδόν γυμνά πόδια της Φάινα έχουν παγώσει και γίνει ένα με το έδαφος κατά τη διάρκεια της νύχτας. Κάποιος καταφέρει να βρει μια κουβέρτα και της σκεπάζουν τους ώμους. Ο Ντέντα ζεσταίνει τα πόδια της, τα έχει βάλει πάνω στην κοιλιά του. Εκείνη τον κοιτάζει πίσω από μια μεμβράνη δακρύων.

Όταν βγάζει τα πόδια της Φάινα από το τζάκετ του, βλέπει ότι είναι μελανιασμένα. Η γυναίκα δεν μπορεί να περπατήσει. Ο Ντέντα υπόσχεται να τη βοηθήσει. Μαζεύει χιόνι που δεν έχει παγώσει ακόμη, το κάνει χιονόμπαλα και της το δίνει να το βάζει λίγο λίγο στο στόμα της.

Μια τεράστια, κυματιστή ουρά αρχίζει να σχηματίζεται στον σωρό με το αλεύρι. Μια ουρά από πέντε χιλιάδες ανθρώπους. Πενήντα φύλακες, τέσσερις σκηνές για τον γιατρό, για το υγειονομικό προσωπικό και τους βαριά αρρώστους, μια μικρή ηγετική ομάδα ένστολων, στα πρόσωπα των οποίων λάμπει ολοφάνερα ο τρόμος που μπορεί να εξελιχθεί σε οτιδήποτε.

Οι άνθρωποι παίρνουν όσο περισσότερο αλεύρι μπορούν να κουβαλήσουν. Μερικοί χρησιμοποιούν τα καπέλα τους, άλλοι το κουβαλάνε στα χέρια τους. Το αλεύρι σκορπίζεται, χύνεται μέσα από τα δάχτυλά τους.

Η τάξη στην ουρά είναι μια θνησιγενής υπόθεση. Σύντομα επικρατεί χάος. Οι φύλακες πυροβολούν ξανά. Οι νεκροί έχουν αρχίσει να γίνονται πολλοί πια. Ακούγονται φήμες για έναν μεγάλο σωρό πτωμάτων μέσα στο δάσος.

Ο Ντέντα κάθεται δίπλα στη Φάινα με το βλέμμα στραμμένο κάτω, στο παλιό του καπέλο. Κοιτάζουν και οι δυο τους το αλεύρι. Η Φάινα απλώς κουνάει το κεφάλι. Κοιτάζονται. Η γυναίκα αυτή θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν μητέρα του.

Υπάρχει μια υπόσχεση στα βλέμματά τους. Να μην εγκαταλείψουν ο ένας τον άλλον.

Να μην παρατήσει ο ένας τον άλλον.

«Μπορείς να το ανακατέψεις με νερό» λέει στο τέλος η Φάινα.

«Δεν υπάρχει νερό» λέει ο Ντέντα.

«Μα είμαστε στη μέση ενός ποταμού» λέει η Φάινα και χαμογελάει αχνά.

Είναι ένα χαμόγελο μοναδικό. Για πρώτη φορά στη ζωή του

ο Ντέντα καταλαβαίνει τι σημαίνει μάνα. Καταλαβαίνει πραγματικά.

Υπάρχει νερό και από τις δυο πλευρές. Κάθονται ακόμη αρκετά κοντά στο μέρος όπου τους αποβίβασαν οι φορηγίδες. Η όχθη είναι γεμάτη κόσμο. Ο Ντέντα δεν θέλει να πάει εκεί, δεν θέλει να τον τσαλαπατήσουν ξανά όπως στη φορηγίδα. Παίρνει το καπέλο και πάει προσεκτικά προς τον σωρό με το αλεύρι. Είδε τις φορηγίδες εκεί, υπάρχει μια ακτογραμμή και στην άλλη πλευρά. Ίσως με λιγότερο κόσμο.

Οι φύλακες στέκονται παραταγμένοι γύρω από το αλεύρι. Φαίνονται τρομακτικοί. Αλήτες με όπλα. Ο Ντέντα ανατριχιάζει και κάνει έναν μεγάλο κύκλο για να μην περάσει από κοντά τους.

Και καταλήγει στην κόλαση.

Στην αρχή δεν βλέπει τι είναι. Ανάμεσα σε δύο κάπως πυκνότερες συστάδες δέντρων –λεύκες είναι–, υπάρχει κάτι. Του παίρνει λίγη ώρα μέχρι να συνδυάσει τις οπτικές εντυπώσεις, λίγη ώρα προτού τα σκόρπια μέλη μετατραπούν σε ανθρώπους.

Είναι ο σωρός με τους νεκρούς. Ο Ντέντα θυμάται όσα λέγονταν, ότι υπάρχει ένας σωρός πτωμάτων. Ή τουλάχιστον υπήρχε, όσο οι φύλακες έκαναν τον κόπο να συγκεντρώνουν τα πτώματα. Τώρα πια μένουν απλώς εκεί που πέφτουν.

Ο Ντέντα σταματά. Δεν είναι μόνο η φρίκη, δεν είναι εκείνος ο τρόμος που παραλύει το κορμί. Είναι και κάτι άλλο. Ίσως ευλάβεια. Ένας στοχασμός μιας στιγμής για τις σωριασμένες, χαμένες ζωές που είχαν αυτά τα κορμιά.

Διακρίνει κάποια παράξενα ίχνη στο κάλυμμα του χιονιού, που έχει αρχίσει να ξεπαγώνει. Δυσερμήνευτα ίχνη. Λεπτές γραμμές κόκκινες, σαν αίμα. Δεν μπορεί να κοιτάζει άλλο. Πρέπει να φύγει.

Ο Ντέντα κατευθύνεται προς το νερό. Πρέπει να βρίσκεται

πίσω από εκείνες τις πυκνές συστάδες δέντρων. Ρίχνει μια ματιά ανάμεσα από τα κλαδιά. Το νερό είναι πολύ μαύρο. Υπάρχουν άνθρωποι και σε αυτήν εδώ την όχθη, αν και όχι τόσο πολλοί όπως στην άλλη πλευρά. Μερικοί από αυτούς έχουν μαζέψει ξύλα που κατεβάζει το ποτάμι και τώρα δένουν τα ισχνά κλαριά με φλοιούς δέντρων. Μια σχεδία. Αλλά πού θα πάνε; Απευθείας στον αγριότοπο;

Ωστόσο δεν είναι οι κατασκευαστές σχεδίας που τραβούν την προσοχή του Ντέντα, αλλά εκείνοι που κάθονται και που κείτονται στον όχτο. Σκουφιά και καπέλα είναι πεταμένα πλάι στους περισσότερους, μουσκεμένα, μ' ένα μπεζ βρόμικο χρώμα, φαίνονται να έχουν το ίδιο χρώμα με τα ξερατά. Και ο Ντέντα καταλαβαίνει. Καταλαβαίνει πάρα πολλά.

Αν το ποταμίσιο νερό δεν πίνεται, και αν δεν μπορέσουν να το βράσουν –δεν γίνεται ν' ανάψουν φωτιά και σκευή δεν υπάρχουν–, πώς θα επιβιώσουν; Χωρίς νερό;

Και διψάει τόσο πολύ.

Έχει φτάσει στο νερό τώρα. Περιεργάζεται το μαύρο νερό του ποταμιού. Και ύστερα αφήνει το αλεύρι να πέσει αργά στο νερό. Το βλέπει να απλώνεται σαν ένα μπαταρισμένο, υποβρύχιο σύννεφο, να διαλύεται και κατόπιν, όλο και πιο αδιόρατο, να κινείται με το ρεύμα στα κατάντη. Μια τελευταία ελπίδα που εξανεμίζεται.

Πρέπει να μαζέψει περισσότερο χιόνι. Αλλά μέσα σε τι; Στο καπέλο;

Το χιόνι αρχίζει να λιώνει γρήγορα. Σύντομα γίνεται μια καφετιά γλίτσα στο έδαφος.

Πρέπει να επιστρέψει στη Φάινα. Να της μαζέψει χιόνι. Να τη σώσει. Να δει στο πρόσωπό της τη μάνα που δεν είχε ποτέ.

Καθώς διασχίζει τη συστάδα δέντρων, ακούει έναν άγνωστο ήχο. Δεν θα έπρεπε κανονικά να υπάρχουν πολλοί άγνωστοι ήχοι

πια, τις τελευταίες βδομάδες άκουσε σχεδόν ό,τι υπήρχε να ακούσει. Αλλά αυτό εδώ δεν το έχει ξανακούσει.

Είναι αδύνατον να περιγράψει αυτό τον ήχο.

Όταν ο Ντέντα σκύβει για να μη χτυπήσει στα κλαδιά, βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με έναν άντρα. Το περίεργο είναι ότι δεν είναι εκείνο το εντελώς τρελό και έντονο βλέμμα που του κάνει εντύπωση. Κανονικά αυτό έπρεπε να τον είχε κάνει να τρελαθεί από τον φόβο του. Αλλά αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στο άλλο.

Σε αυτό που κυλάει από το στόμα που δεν σταματά να μα-sάει.

Το αίμα που τρέχει στο σαγόνι του άντρα.

Ο άντρας κάνει παράμερα, προσπερνάει τον Ντέντα τρέχοντας και μπαίνει σε μια συστάδα με λεύκες. Βλέπει τώρα τον σωρό με τα πτώματα. Άνθρωποι κινούνται γύρω του. Άνθρωποι που ψάχνουν μέσα στον σωρό. Άνθρωποι που στάζουν από αίματα άλλων ανθρώπων. Άνθρωποι που έχουν σταματήσει να είναι άνθρωποι.

Κάτι γραπώνει την καρδιά του Ντέντα. Μια ανησυχία. Αν και «ανησυχία» είναι μια πολύ αδύναμη λέξη.

Το βάζει στα πόδια. Τρέχει όπως δεν έχει τρέξει ποτέ του. Δεν είναι μακριά μέχρι την άλλη όχθη—έκανε άλλωστε τόσο γρήγορα τη διαδρομή αυτή όταν ερχόταν—, αλλά τώρα φαίνεται να παίρνει άπειρο χρόνο. Ο αέρας έχει γίνει μια παχύρρευστη μάζα, τα ταλαιπωρημένα πόδια του δεν τον οδηγούν πουθενά. Τα πάντα είναι παράλογα μέσα στη μοναξιά του. Η πραγματικότητα βρίσκεται κάπου αλλού. Έλλειψη τροφής και έλλειψη υγρών, δύο καταστάσεις που τον προλαβαίνουν, ο κόσμος γίνεται ασαφής. Το μόνο που είναι πραγματικό είναι η ανησυχία, ο φόβος.

Ο ουρανός τον περιεργάζεται με το γκριζό μάτι του.

Κάπου μακριά βλέπει την κουβέρτα με την οποία έχουν τυ-

λίξει τους ώμους της Φάινα μερικοί καλοί άνθρωποι. Δεν βλέπει το όμορφο, ανοιχτοπράσινο, μακρύ φόρεμα, αλλά όταν πηγαίνει λίγο πιο κοντά, του φαίνεται ότι βλέπει τα πολύ μελανιασμένα πόδια της να εξέχουν κάτω από την κουβέρτα.

Ναι, σκέφτεται ο Ντέντα, και είναι ένα «ναι» που θα το θυμάται τη στιγμή του θανάτου.

Ναι, η Φάινα είναι σώα και αβλαβής.

Πλησιάζει λίγο ακόμα. Βλέπει τα πόδια. Είναι όντως πόδια. Κλείνει τα μάτια στο γκρίζο του ουρανού. Ευχαριστεί τις θεϊκές δυνάμεις. Δεν θα την ξαναφήσει μόνη.

Ποτέ.

Αλλά υπάρχει κάτι παράξενο στην κουβέρτα. Να τύλιξε άραγε η Φάινα όλο το κορμί της με την κουβέρτα; Μάλλον έτσι είναι. Θα κρύωνε. Δεν βλέπει όμως το κεφάλι της. Τα ξανθά μαλλιά της.

Έχει φτάσει δίπλα στην παρυφή του δάσους. Η κουβέρτα τού φαίνεται όλο και πιο παράξενη. Είναι επίπεδη. Και ούτε βλέπει το παραμικρό ίχνος από το ανοιχτοπράσινο φόρεμα. Ωστόσο τα πόδια είναι εκεί. Τα μελανιασμένα, παγωμένα πόδια εξέχουν κάτω από την κουβέρτα.

Ο Ντέντα σηκώνει την κουβέρτα. Η ψυχρή ματιά του ουρανού είναι πιο γκρίζα από ποτέ.

Η Φάινα δεν είναι εκεί. Μόνο τα πόδια της είναι εκεί. Σε ένα λουτρό αίματος.

Δεν καταλαβαίνει τίποτα. Πέφτει στα γόνατα και κοιτάζει με βλέμμα απλανές, χωρίς να βλέπει ουσιαστικά το παραμικρό. Σηκώνει το αριστερό πόδι της Φάινα. Είναι μελανιασμένο. Και τότε καταλαβαίνει. Αυτή η επίγνωση τον χτυπάει με τέτοια δύναμη, που είναι πέρα από οτιδήποτε έχει βιώσει μέχρι τώρα. Είναι μια επίγνωση απολύτως αμείλικτη.

Έκοψαν τα πόδια της επειδή δεν ήθελαν να τα φάνε. Η σάρκα τους μπορεί να ήταν τοξική.

Και δεν υπάρχει τίποτα πια.

Τίποτα.

Η τούλινη κουρτίνα δείχνει την ευσπλαχνία της. Ο χορός της σταματά. Το ημιδιάφανο πέπλο τραβιέται ξανά πάνω στη σκηνή. Το παράδοξο αεράκι σταματά επίσης. Αυτό που συμβαίνει στην ημιδιαφάνεια είναι τυλιγμένο στο μισοσκόταδο της χάριτος, αλλά όχι της λήθης. Η μοναδική κίνηση είναι το σφυροκόπημα της καρδιάς. Γιατί η καρδιά δεν συνηθίζει ποτέ σε τέτοια. Δεν ηρεμεί ποτέ.

Πριν καλμάρει εντελώς.

Το χέρι που τραβάει την τούλινη κουρτίνα στο πλάι έχει σταματήσει να τρέμει. Εκεί έξω η θάλασσα είναι ακόμη απόλυτα ήρεμη. Ο άνεμος δεν πλησιάζει την ακτή της Τοσκάνης.

Ο πόνος από αυτό που υπερβαίνει μια μνήμη τείνει να μεταμορφωθεί. Αλλάζει όλο και περισσότερο, γίνεται καθαρή επικέντρωση, καθαρός σχεδιασμός. Κι ενώ το βλέμμα παραμένει ακόμη καρφωμένο στην ημιδιαφάνεια του πέπλου, ο ανεξέλεγκτος πόνος παραχωρεί τη θέση του σε μια ελεγχόμενη απόλαυση. Είναι οι υπέροχες ακριβείς ρυθμίσεις των τελευταίων ημερών.

Των ημερών πριν από την Ημέρα.

Στη διάρκεια μόλις λίγων ημερών τρεις ανησυχητικοί θάνατοι λαμβάνουν χώρα σε διαφορετικά σημεία της Ευρώπης. Ένας πλαστικός χειρουργός που είχε την εποπτεία σε ένα μυστικό ευρωπαϊκό πρόγραμμα βρίσκεται νεκρός στο σπίτι του στο Βέλγιο — δεν είναι ξεκάθαρο αν πρόκειται για δολοφονία ή αυτοκτονία. Ένας αλβανός έμπορος όπλων δολοφονείται σε ένα μπαρ στη Στοκχόλμη. Λίγο αργότερα το πτώμα ενός τσέχου ευρωβουλευτή ανακαλύπτεται σε ένα νησί-φυλακή κοντά στην Τοσκάνη· τον έχουν μαχαιρώσει έως θανάτου. Παρόλο που δεν υπάρχει καμιά προφανής σύνδεση μεταξύ αυτών των τριών θανάτων, ο Πολ Γελμ και οι συνάδελφοί του στην Orcor υποψιάζονται πως τα τρία περιστατικά έχουν σχέση μεταξύ τους. Ωστόσο τίποτα δεν είναι απλό, καθώς τα στοιχεία οδηγούν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Το μοναδικό κοινό σημείο αναφοράς είναι το διαβόητο νησί-φυλακή...

Διεισδυτική πολιτική σκέψη, παιγνιώδης γραφή, ο Arne Dahl είναι ο πιο συναρπαστικός σύγχρονος συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας.

- **Ian Rankin**, συγγραφέας

Ο Arne Dahl έχει δημιουργήσει τη δική του σχολή αστυνομικής λογοτεχνίας, συνδυάζοντας αριστοτεχνικά διεθνείς δολοπλοκίες, κατασκοπεία, σασπένς και υψηλή λογοτεχνία.

- **Lars Kepler**, συγγραφέας

978-618-03-0988-1

9 786180 309881

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80988